TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2011. gada 10. martā *

Lieta C-379/09

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Arbeidshof te Brussel* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2009. gada 15. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2009. gada 25. septembrī, tiesvedībā

Maurits Casteels

pret

British Airways plc.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnarts [*K. Lenaerts*], tiesneši E. Juhāss [*E. Juhász*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents), J. Malenovskis [*J. Malenovský*] un T. fon Danvics [*T. von Danwitz*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2010. gada 6. oktobra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— M. Kastēlsa [*M. Casteels*] vārdā — M. van Ashs [*M. Van Asch*], advokāts,

— *British Airways plc* vārdā — K. Vilemss [*C. Willems*], S. Fjorelli [*S. Fiorelli*] un M. Kaproni [*M. Caproni*], advokāti,

— Vācijas valdības vārdā — J. Mellers [*J. Möller*] un K. Blaške [*C. Blaschke*], pārstāvji,

— Grieķijas Republikas vārdā — E. M. Mamuna [*E.-M. Mamouna*] un M. Mikelogjanaki [*M. Michelogiannaki*], kā arī S. Spiropuls [*S. Spyropoulos*], pārstāvji,

— Apvienotās Karalistes valdības vārdā — H. Volkere [*H. Walker*], pārstāve,

— Eiropas Komisijas vārdā — V. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un M. van Bēks [*M. van Beek*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2010. gada 11. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas uz LESD 45. un 48. panta interpretāciju.

2 Šis lūgums ir iesniegts lietā starp M. Kastēlsu, Beļģijas pilsoni, un saskaņā ar Lielbritānijas tiesībām dibinātas sabiedrības *British Airways plc* (turpmāk tekstā — "*BA*") filiāli, kas reģistrēta Briselē (Beļģija), par attiecīgās personas tiesībām uz uzņēmuma papildpensiju.

Atbilstošās tiesību normas

3 1974. gada 19. decembra Likuma par uzņēmuma papildpensiju pilnveidošanu (*Gesetz zur Verbesserung des betrieblichen Altersversorgung*; *BGBl.* I, 1974, 3610. lpp.; turpmāk tekstā — "*BetrAVG*") 1. panta pirmajā teikumā ir paredzēts:

"Darba ņēmējs, kuram, pamatojoties uz viņa darba tiesiskajām attiecībām, tiek nodrošināta vecuma, invaliditātes vai apgādnieka zaudējuma pensijas izmaksa (papildpensiju plāns), saglabā savas tiesības, ja viņa darba tiesiskās attiecības beidzas pirms tiesību rašanās, ja vien šajā brīdī darba ņēmējs ir vismaz 35 gadus vecs un

— pensiju izmaksas nodrošinājums viņam ir pienācies vismaz 10 gadus

— vai darba stāžs uzņēmumā ir vismaz 12 gadi un pensiju izmaksas nodrošinājums viņam ir pienācies vismaz trīs gadus."

4 *BetrAVG* 17. panta 3. punktā ir noteikts:

"Darba koplīgumos var paredzēt atkāpes no 2.–5., 16., 27. un 28. panta. Noteikumi par atkāpēm attiecas uz darba devējiem un darba ņēmējiem, kuriem nav saistošs darba koplīgums, ja tie ir vienojušies par atbilstošo darba koplīguma noteikumu piemērojamību. No pārējiem šī likuma noteikumiem nevar atkāpties, ja tas pasliktina darba ņēmēja stāvokli."

5 Pensiju nodrošinājuma darba koplīguma Nr. 3 (*Versorgungs-Tarifvertrag Nr. 3*, turpmāk tekstā — "darba koplīgums"), kas ir spēkā kopš 1988. gada 1. janvāra un noslēgts starp *BA* galveno biroju Diseldorfā (Vācija) un arodbiedrību *Öffentliche Dienste, Transport und Verkehr* (Valsts dienesti, transports un satiksme), 7. pantā ir paredzēts:

"1. Darba ņēmēji, kas ir sākuši strādāt [*BA*] pēc 1977. gada 31. decembra, saņem atpakaļ savas iemaksas bez procentiem, ja tie no uzņēmuma aiziet pirms likumā paredzēto tiesību iegūšanas termiņu beigām.

2. Uz darba ņēmējiem, kas ir sākuši strādāt [*BA*] pirms 1978. gada 1. janvāra, attiecas šādi noteikumi:

a) darba ņēmēji, kuri ieguvuši tiesības, ja tie aiziet no uzņēmuma pirms pensijas vecuma sasniegšanas, var pieprasīt izmaksāt tiesībām uz pensiju atbilstošo vērtību, ko garantē viņu iemaksas.

b) darba ņēmējiem, kuri no [*BA*] aiziet pēc pašu vēlēšanās, ja darba stāžs ir mazāks par pieciem gadiem, ir tiesības tikai uz tiem pabalstiem, ko garantē viņu pašu iemaksas.

Darba ņēmējiem, kas pēc piecu gadu darba stāža beigām, bet pirms likumā paredzēto tiesību iegūšanas termiņu beigām pēc pašu vēlēšanās vai cita iemesla dēļ aiziet no [*BA*], ir tiesības arī uz tādiem pensiju pabalstiem, kurus līdz šim datumam garantē [*BA*] iemaksas. […]

[…]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

6 M. Kastēlss strādāja *BA* nepārtraukti kopš 1974. gada 1. jūlija. Viņš savā profesionālajā karjerā ir strādājis tikai šajā sabiedrībā dažādu dalībvalstu teritorijās, proti, Beļģijas Karalistē, Vācijas Federatīvajā Republikā un Francijas Republikā. Pamatojoties uz transversālu darba līgumu, kurā grozījumi vairākkārt tika izdarīti atkarībā no uzņēmuma filiāles, kurā viņš strādāja, M. Kastēlss pastāvīgi bija saistīts ar *BA*.

7 Tādējādi M. Kastēlss līdz 1988. gada 14. novembrim strādāja Beļģijā, pēc tam — no 1988. gada 15. novembra līdz 1991. gada 1. oktobrim — *BA* uzņēmumā, kas atrodas Diseldorfā. No 1991. gada 1. oktobra līdz 1996. gada 1. aprīlim M. Kastēlss bija nodarbināts *BA* Francijā, un pēc tam viņš atkal strādāja Beļģijā.

8 1988. gada 10. marta darba līgumā bija paredzēts, ka M. Kastēlsam tiks piemērots nodarbinātības vietā spēkā esošais *BA* papildpensiju plāns.

9 Saistībā ar M. Kastēlsa pārcelšanu no Briseles uz Diseldorfu starp attiecīgajām pusēm tika noslēgta vienošanās, ka viņam piemērojamie darba apstākļi būs tādi kā Vācijas darba ņēmējiem, kuri ir sākuši strādāt *BA* uzņēmumā kopš 1974. gada 1. jūlija. Tomēr M. Kastēlsa dalībai *BA* pensiju plānā Vācijā, ko pārvalda apdrošināšanas fonds *Victoria Lebensversicherungen AG*, bija paredzēts kāds izņēmums. Šī dalība nevarēja stāties spēkā, kamēr M. Kastēlss nebija sācis strādāt *BA* uzņēmuma filiālē, kas atrodas Diseldorfā.

10 Pamata lietā *BA* apstrīd M. Kastēlsa tiesības uz uzņēmuma papildpensijas piešķiršanu par Vācijā pabeigtajiem nodarbinātības laikposmiem, pamatojoties uz to, ka M. Kastēlss 1991. gadā brīvprātīgi esot aizgājis no uzņēmuma filiāles Diseldorfā, nepabeidzot saskaņā ar darba koplīguma 7. pantu nepieciešamo minimālo nodarbinātības laikposmu, lai iegūtu galīgas tiesības uz uzņēmuma papildpensiju saskaņā ar minētajā uzņēmumā spēkā esošo plānu.

11 Arbeidshof te Brussel [Briseles Darba lietu apelācijas tiesa] uzskata, ka saskaņā ar Vācijas tiesisko regulējumu, kas bija spēkā attiecīgajā laikposmā, M. Kastēlsam ir tiesības tikai uz viņa paša veikto iemaksu atmaksu, izņemot tiesības uz viņa darba devēja veikto iemaksu atmaksu. Tādējādi attiecībā uz tiesībām uz uzņēmuma papildpensijām, ņemot vērā, ka M. Kastēlss pie viena un tā paša darba devēja ir strādājis vairākās

dalībvalstīs, viņš atrodoties mazāk labvēlīgā situācijā nekā tad, ja viņš pie tā paša darba devēja būtu strādājis tikai Beļģijā.

12 Iesniedzējtiesa pirms lēmuma par M. Kastēlsa pieteikumu pieņemšanas nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai privātpersona strīdā ar savu privātā sektora darba devēju valsts tiesā var atsaukties uz EKL 42. pantu, ja nav bijusi [Eiropas Savienības] Padomes rīcība?

2) Vai EKL 39. pants — pirms [Padomes 1998. gada 29. jūnija] Direktīvas 98/49/EK [par papildu pensijas tiesību saglabāšanu darbiniekiem un pašnodarbinātām personām, kas pārvietojas Kopienā (OV L 209, 46. lpp.)] stāšanās spēkā — un EKL 42. pants atsevišķi vai abi panti kopā nepieļauj, ka,

ja darba ņēmējs, kuru viena un tā pati juridiskā persona kā darba devējs ir secīgi nodarbinājusi dažādās šī darba devēja uzņēmuma filiālēs dažādās dalībvalstīs, izņemot norīkojuma gadījumu, un katrreiz viņam tikuši piemēroti šajās uzņēmuma filiālēs spēkā esošie papildpensiju plāni,

— nosakot laika posmu, pēc kura tiek iegūtas galīgas tiesības uz papildpensijas izmaksu (pamatojoties uz darba ņēmēja un darba devēja iemaksām) noteiktā dalībvalstī, netiek ņemts vērā ne nodarbinātības laikposms, kas nostrādāts

citā dalībvalstī pie šī paša darba devēja, ne arī dalība šīs dalībvalsts papildpensijas plānā;

— darba ņēmēja pārcelšana ar viņa piekrišanu uz tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī tiek pielīdzināta pensiju sistēmas noteikumos paredzētam gadījumam par darba ņēmēja brīvprātīgu aiziešanu no uzņēmuma filiāles, līdz ar ko tiesības uz papildpensiju tiek ierobežotas paša darba ņēmēja veikto iemaksu apmērā,

šāda situācija rada tādas nelabvēlīgas sekas, ka darba ņēmējs par savu darbu šajā dalībvalstī zaudē tiesības uz papildpensijas izmaksu, kas tā nebūtu, ja viņš pie sava darba devēja būtu strādājis tikai vienā dalībvalstī un paliktu šīs dalībvalsts papildpensiju plāna dalībnieks?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

13 Uzdodot savu pirmo jautājumu, iesniedzējtiesa vēlas zināt, vai LESD 48. pantam ir tieša iedarbība tādā izpratnē, ka privātpersona valsts tiesā strīdā ar privātā sektora darba devēju var atsaukties uz šo tiesību normu.

14 Šajā ziņā ir jānorāda, ka LESD 48. panta mērķis nav izveidot juridisko normu, kas būtu iedarbīga pati par sevi. Tas ir juridiskais pamats, kas Eiropas Parlamentam un Padomei saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru piešķir tiesības paredzēt tādus pasākumus sociālā nodrošinājuma jomā, kas vajadzīgi, lai īstenotu darba ņēmēju pārvietošanās brīvību.

15 Tātad šī tiesību norma pieprasa Savienības likumdevēja rīcību, un tādēļ tās iedarbīgums ir atkarīgs no minēto Savienības iestāžu akta pieņemšanas. Tāpēc ar to kā tādu indivīdam netiek piešķirtas tiesības, uz kurām tas varētu atsaukties valsts tiesā.

16 Tādējādi uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka LESD 48. pantam nav tiešas iedarbības, pamatojoties uz kuru indivīds valsts tiesā var atsaukties strīdā ar privātā sektora darba devēju.

Par otro jautājumu

17 Uzdodot savu otro jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas uzzināt, vai LESD 45. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka, nosakot laikposmu galīgo tiesību uz papildpensiju iegūšanai dalībvalstī, netiek ņemts vērā nodarbinātības laikposms, kuru darba ņēmējs jau ir nostrādājis pie tā paša darba devēja tā uzņēmuma filiālēs citās valstīs tā paša transversālā darba līguma ietvaros.

18 Iesniedzējtiesa jautā arī, vai darba ņēmēja pārcelšana ar viņa piekrišanu uz citu tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī ir jāuzskata par šī darba ņēmēja brīvprātīgu aiziešanu attiecīgā papildpensiju plāna noteikumu izpratnē.

19 Vispirms ir jānorāda, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru LESD 45. pants attiecas ne tikai uz valsts iestāžu darbību, bet arī uz jebkāda veida noteikumiem, kas kolektīvi regulē nodarbinātību pret atlīdzību (skat. 2010. gada 16. marta spriedumu lietā C-325/08 *Olympique Lyonnais*, Krājums, I-2177. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

20 No tā izriet, ka LESD 45. pants ir piemērojams tādai situācijai kā pamata lietā, kuru raksturo darba koplīgums, kurā ir reglamentētas M. Kastēlsa tiesības uz papildpensiju saistībā ar *BA*.

21 Tāpat no pastāvīgās judikatūras izriet, ka visu LESD normu attiecībā uz brīvu pārvietošanos mērķis ir atvieglot Savienības pilsoņiem jebkāda veida profesionālo darbību veikšanu Savienības teritorijā un nepieļaut pasākumus, kas varētu būt nelabvēlīgi šiem Savienības pilsoņiem, ja tie vēlas veikt saimniecisku darbību citas dalībvalsts teritorijā (skat. 2008. gada 1. aprīļa spriedumu lietā C-212/06 *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, Krājums, I-1683. lpp., 44. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Olympique Lyonnais*, 33. punkts).

22 Tādējādi ar LESD 45. pantu ir aizliegti jebkādi pasākumi, kas Savienības pilsoņiem var apgrūtināt vai padarīt mazāk pievilcīgu Līgumā garantēto brīvību izmantošanu, pat ja tos piemēro, nediskriminējot pilsonības dēļ (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 Pamata lietā, pat ja darba koplīguma noteikumi, it īpaši tā 7. pants, vienādi attiecas uz visiem *BA* uzņēmumos, kas atrodas Vācijā, strādājošiem darba ņēmējiem un attiecīgie darba ņēmēji netiek tieši diskriminēti pilsonības dēļ, tomēr šis darba koplīgums nelabvēlīgi ietekmē darba ņēmējus, kuri atrodas tādā situācijā kā M. Kastēlss, tādēļ ka viņi īsteno savas tiesības brīvi pārvietoties Savienībā, salīdzinot ar *BA* darba ņēmējiem, kuri šīs tiesības neīsteno.

24 Kā to ir norādījusi arī ģenerāladvokāte savu secinājumu 50. punktā, darba koplīgums ir spēkā tikai Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā.

25 No tā izriet, pirmkārt, ka tādiem *BA* darba ņēmējiem kā M. Kastēlss, kas ir pārcelti no *BA* uzņēmuma filiāles, kas atrodas citā dalībvalstī, uz tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli Diseldorfā, pirmajā minētajā uzņēmumā pabeigtais nodarbinātības laikposms netiek uzskatīts par nodarbinātības laikposmu, kam ir nozīme, nosakot, vai attiecīgā persona ir pabeigusi minimālo nodarbinātības laikposmu, kas ir nepieciešams galīgo tiesību iegūšanai uz papildpensiju saskaņā ar Vācijā spēkā esošo plānu.

26 Turpretim darba ņēmēji, kuriem *BA* uzņēmuma filiālē Diseldorfā ir tikpat ilgs darba stāžs kā M. Kastēlsam, bet kuri tomēr nav īstenojuši savas tiesības brīvi pārvietoties, var izmantot nepārtrauktu darba stāžu, lai pārbaudītu, vai ir pabeigts laikposms, kas saskaņā ar darba koplīguma noteikumiem nepieciešams galīgo tiesību iegūšanai uz uzņēmuma papildpensiju izmaksu atbilstoši minētā uzņēmuma filiālē spēkā esošajam plānam. Šie darba ņēmēji, iegūstot savas tiesības uz papildpensiju, gūst labumu no nepārtrauktības, turpretim ar laikposmu, kurā M. Kastēlss ir ieguvis tiesības saskaņā ar šā uzņēmuma filiālē spēkā esošo plānu, nevarēja tikt pabeigts darba koplīguma

7. pantā paredzētais minimālais laikposms, tādēļ ka šajā ziņā viņa darba stāžs *BA* tika pārtraukts, jo to veidoja nodarbinātības laikposmi, kas ir pabeigti tā paša darba devēja uzņēmuma filiālēs dažādās dalībvalstīs.

27 Otrkārt, *BA* darba ņēmēji, kas ar viņu piekrišanu tika pārcelti no *BA* uzņēmuma filiāles Diseldorfā uz citu tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī, darba koplīguma izpratnē tiek uzskatīti par tādiem, kas aizgājuši no *BA*, tādējādi viņiem saskaņā ar koplīguma 7. panta 2. punkta b) apakšpunktu gadījumā, ja viņi tiek pārcelti pirms piecu gadu darba stāža termiņa beigām, ir tiesības vienīgi uz izmaksām, ko nodrošina viņu pašu veiktās iemaksas.

28 Turpretim *BA* darba ņēmējs, kurš piekrīt pārcelšanai no uzņēmuma filiāles Diseldorfā uz citu *BA* uzņēmuma filiāli Vācijā, darba koplīguma izpratnē netiek uzskatīts par tādu, kas aizgājis no *BA*, un līdz ar to uz viņu, kā to uzsvērusi arī ģenerāladvokāte savu secinājumu 51. punktā, neattiecas šī sprieduma iepriekšējā punktā minētā darba koplīguma norma.

29 Neņemot vērā tādus nodarbinātības laikposmus, kurus *BA* darba ņēmējs ir pabeidzis tā paša darba devēja uzņēmuma filiālē citā dalībvalstī, un pielīdzinot *BA* darba ņēmēja pārcelšanu ar viņa piekrišanu uz citu šī darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī brīvprātīgai aiziešanai no *BA*, darba koplīgums tādējādi rada nelabvēlīgu situāciju tiem darba ņēmējiem, kuri izmanto savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, jo viņi cieš finansiālus zaudējumus un mazinās viņu tiesības uz papildpensiju. Šādas nelabvēlīgas situācijas perspektīva var atturēt tādus darba ņēmējus kā M. Kastēlss no pāriešanas no viņu darba devēja uzņēmuma filiāles vienā dalībvalstī uz tā paša darba devēja

uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī (šajā ziņā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, 48. punkts).

30 Tā kā attiecīgais [pensiju] plāns pamata lietā rada šķērsli darba ņēmēju brīvas pārvietošanās iespējai, kas saskaņā ar LESD 45. pantu principā ir aizliegts, to var pieļaut vienīgi ar nosacījumu, ka tam ir vispārējo interešu mērķis, ka tas ir piemērots, lai nodrošinātu šī mērķa īstenošanu, un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams iecerētā mērķa sasniegšanai (it īpaši skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Gouvernement de la Communauté française* un *Gouvernement wallon*, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).

31 Šajā ziņā *BA* norāda, ka šīs sistēmas mērķis esot izvairīties no darba ņēmēja vienlaicīgas dalības vairākos uzņēmuma vecuma pensiju plānos dažādās dalībvalstīs. Tomēr, kā to ir norādījusi arī ģenerāladvokāte savu secinājumu 79. punktā, tādā situācijā, kādā ir M. Kastēlss, nebūt nav jābaidās no migrējoša darba ņēmēja nepamatotas iedzīvošanās, bet gan gluži pretēji — no nepamatotas nelabvēlīgas attieksmes pret viņu, kas rodas, viņam zaudējot tiesības uz papildpensiju par laikposmu, kurā viņš bija pievienojies papildpensiju plānam Vācijā.

32 Ar *BA* norādīto mērķi — darba ņēmēju lojalitāti — nevar saprātīgi attaisnot nelabvēlīgu attieksmi pret darba ņēmējiem, kuri, īstenojot savas brīvas pārvietošanās tiesības Savienībā, turpina strādāt pie tā paša darba devēja.

33 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru valsts tiesai tiktāl, ciktāl tai atbilstoši tās valsts tiesībām ir piešķirta rīcības brīvība, ir jāinterpretē un jāpiemēro valsts tiesību sistēmas norma saskaņā ar Savienības tiesību prasībām (skat. 1988. gada 4. februāra spriedumu lietā 157/86 *Murphy* u.c., *Recueil*, 673. lpp., 11. punkts; 2000. gada 26. septembra spriedumu lietā C-262/97 *Engelbrecht*, *Recueil*, I-7321. lpp., 39. punkts, un 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-208/05 *ITC*, Krājums, I-181. lpp., 68. punkts).

34 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka, interpretējot darba koplīguma 7. panta 2. punkta b) apakšpunkta otro daļu atbilstoši LESD 45. pantam, lai M. Kastēlsam, kurš kopš 1974. gada 1. jūlija nepārtraukti ir strādājis *BA*, būtu tiesības uz pabalstiem, kas pamatoti ar viņa paša, kā arī *BA* veiktajām iemaksām par viņa dalības laikposmu *BA* uzņēmuma filiālē Diseldorfā spēkā esošajā plānā, ir jāuzskata, ka viņš kopš šī datuma ir strādājis *BA* un saistībā ar pārcelšanu uz *BA* uzņēmuma filiāli Francijā viņš no šī darba devēja nav aizgājis.

35 Šajā darba koplīguma normā ir paredzēts, ka darba ņēmēji, kuri ir sākuši strādāt *BA* pirms 1978. gada 1. janvāra un pēc piecu gadu darba stāža termiņa beigām, bet pirms likumā paredzēto tiesību iegūšanas termiņu beigām pēc pašu vēlēšanās vai cita iemesla dēļ aiziet no *BA*, ir tiesības arī uz tādiem pensiju pabalstiem, kurus līdz šim datumam garantē *BA* iemaksas. Šajā ziņā ir jānorāda, ka tiesas sēdē Tiesā *BA* atzina, ka darba koplīguma 7. panta 2. punkts M. Kastēlsam varētu būt piemērojams.

36 No iepriekš minētā izriet, ka uz otro jautājumu ir jāatbild, ka LESD 45. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj darba koplīguma obligātu piemērošanu:

— ja, nosakot laikposmu, kurā tiek iegūtas galīgas tiesības uz papildpensijas izmaksu dalībvalstī, netiek ņemti vērā nodarbinātības laikposmi, kas ir pabeigti tā paša darba devēja uzņēmuma filiālēs citās dalībvalstīs un saskaņā ar to pašu transversālo darba līgumu, un

— ja tiek uzskatīts, ka darba ņēmējs, kurš ir pārcelts no darba devēja uzņēmuma filiāles, kas atrodas vienā dalībvalstī, uz tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī, ir aizgājis no uzņēmuma pēc paša vēlēšanās.

Par tiesāšanās izdevumiem

37 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) LESD 48. pantam nav tiešas iedarbības, pamatojoties uz kuru indivīds valsts tiesā var atsaukties strīdā ar privātā sektora darba devēju;

2) LESD 45. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj darba koplīguma obligātu piemērošanu:

— ja, nosakot laikposmu, kurā tiek iegūtas galīgas tiesības uz papildpensijas izmaksu dalībvalstī, netiek ņemti vērā nodarbinātības laikposmi, kas

ir pabeigti tā paša darba devēja uzņēmuma filiālēs citās dalībvalstīs un saskaņā ar to pašu transversālo darba līgumu, un

— **ja tiek uzskatīts, ka darba ņēmējs, kurš ir pārcelts no darba devēja uzņēmuma filiāles, kas atrodas vienā dalībvalstī, uz tā paša darba devēja uzņēmuma filiāli citā dalībvalstī, ir aizgājis no uzņēmuma pēc paša vēlēšanās.**

[Paraksti]